

Arrest

nr. 68 739 van 19 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 29 november 2010 toe op het Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Georgisch staatsburger, van Georgische (langs vaderszijde) – Ossetische (langs moederszijde) origine, en bent afkomstig uit Gori (Georgië). In 2000 startte uw vader een bedrijf, samen met uw broer D.(...). Hij handelde in landbouwproducten en andere voedingswaren, tussen Armenië en Georgië. De zaak liep goed, tot hij al na een maand problemen kreeg met G.(...) B.(...) en T.(...) A.(...). Deze personen wilden uw vaders zaak overnemen en zetten uw vader daarom zwaar onder druk. Er kwamen mannen langs en jullie werden telefonisch bedreigd. Uw vader durfde geen klacht in te dienen tegen deze mensen, omdat zij erg invloedrijk waren, maar zette zijn bedrijf wel verder. Op 17 maart 2001 werden uw broer D.(...) en zijn goede vriend G.(...) D.(...) op straat verwond door D.(...) B.(...), de zoon van G.(...) B.(...). Hij gaf hen enkele messteken, waardoor G.(...) overleed. De politie en een ambulance kwamen ter plaatse. Uw broer werd naar het ziekenhuis gebracht. Daar werd hij door G.(...) B.(...) zwaar onder druk gezet, zodat hij de verantwoordelijkheid voor de dood van G.(...) op zich nam. Hij verklaarde aan de politie en in de daarop volgende rechtzaak dat hij en G.(...) ruzie hadden gehad en dat er daarom een steekpartij was gebeurd. Hij zei niets over de betrokkenheid van D.(...), uit vrees voor G.(...). U en de burens hadden gezien wat er werkelijk gebeurd was, maar durfden niet te getuigen tegen D.(...). Gedurende ongeveer een jaar werd uw broer opgesloten in de gevangenis in Tbilisi. Zijn advocaat kon zijn vrijlating bekomen, ook al was de rechtzaak zelf nog niet afgehandeld. Uw broer kreeg wel een uitreisverbod. Na zijn vrijlating bleef hij vooral thuis, omdat hij geen nieuwe problemen met G.(...) of D.(...) wilde. Zij bleken bang te zijn dat uw broer alsnog de waarheid zou vertellen en D.(...) als de moordenaar van G.(...) zou duiden. Uw broer werd in de jaren daarop regelmatig gecontroleerd door de politie. Omdat hij nooit iets had misdaan, konden ze hem echter niet opsluiten – hetgeen G.(...) wilde. Op 17 september 2005 werd uw broer opnieuw gecontroleerd door twee agenten in burger. Uw broer werd op de grond geduwd en hard geslagen. Uw zus wilde tussen komen, maar werd zelf ook geslagen. Ook andere mensen waren getuige van dit gebeuren. Waarschijnlijk belde iemand de politie, want plots kwamen er andere agenten toe. Men wilde proberen drugs te verstopten in de zakken van uw broer, maar dit mislukte en het pakje viel op de grond. Toch werd uw broer beschuldigd van drugsbezit en door de politie meegenomen. Er volgde een rechtzaak, waarin uw broer tot 15 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd. Zowel de politie als de gerechtelijke macht waren goed bevriend met G.(...) en hielden daarom geen rekening met verklaringen ten gunste van uw broer. Tot op heden zit uw broer in de gevangenis in Rustavi. In september 2006 vielen twee gemaskerde mannen jullie woning binnen. Ze bedreigden jullie en sloegen u en uw vader. Ze eisten dat uw vader zijn zaak zou stoppen. Ook uw grootvader was aanwezig en verloor het bewustzijn bij dit gebeuren. Zijn zicht ging daarna achteruit en enkele maanden later overleed hij. In de nacht van 2 maart 2008 vond er een gasexplosie plaats in het huis van uw zus. U was die nacht bij uw zus, maar geraakte niet gewond. Uw zus en haar echtgenoot geraakten ernstig verbrand en hadden daarvoor medische verzorging nodig, die door uw tante L.(...) betaald werd. De politie en brandweer kwamen wel ter plaatse, maar er werd geen onderzoek opgestart naar de oorzaak van de explosie. In juni 2008 diende uw tante L.(...) E.(...) met de hulp van een advocaat, een klacht in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Op die manier wilden jullie de onterechte veroordeling van uw broer aanklagen. Een maand later reisde uw tante van Georgië naar Pjatigorsk (Rusland). Op 25 juli 2008 kregen jullie telefonisch bericht dat zij overleden was. Uw vader en schoonbroer reisden naar Tchinvali, om haar lichaam te identificeren. Daar kregen ze te horen dat uw tante overleden was aan een hartaanval. Dit leek absurd omdat uw tante geen hartproblemen had. U vermoedde dan ook dat haar overlijden veroorzaakt was door de klacht die zij bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens had ingediend. Daarna doken u en uw zussen onder bij verschillende familieleden en kennissen. U woonde vooral bij uw tante in Shindisi. Op 1 augustus 2008 ging u naar G.(...), omdat u had afgesproken met een vriendin. U werd in de buurt van het station bijna aangereden door D.(...). De volgende dag ging u met die vrienden naar de politie om een klacht in te dienen. U legde uit wat er de vorige dag gebeurd was en gaf aan dat u een klacht wilde indienen. De politie zei dat u gek was dat u een dergelijke verklaring zou willen neerschrijven, maar u deed het toch. U vernam niets meer over deze klacht. Op 27 augustus 2010 werd u 's avonds in Shindisi benaderd door dezelfde wagen als diegene waarmee D.(...) u in Gori wilde aanrijden. Drie mannen stapten uit, bedreigden u met een wapen en namen u mee. U werd naar een huis in Batumi gebracht, waar u aan een vrouw werd overgedragen. Zij zei dat u niet moest proberen te ontsnappen. U had haar geld gekost en zou dus moeten werken voor haar om dat geld terug te betalen. U werd in een kamer opgesloten, waar u later door een jonge man verkracht werd. U kon de volgende ochtend, rond 4 uur, uit dit huis ontsnappen. U vond een taxi, die u naar een vriendin in Tbilisi bracht. U had van daar contact met uw zus I.(...), die voor u een smokkelaar zocht die u weg kon brengen uit Georgië. Zodoende vertrok u op 23 september 2010 uit Tbilisi. U reisde per bestelwagen via Turkije naar België. Uw paspoort werd aan de smokkelaar gegeven, maar u weet niet of u legaal of illegaal reisde. Er was onderweg geen controle. Bij aankomst kreeg u uw paspoort niet terug. Op 29 september 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw identiteitskaart, evenals documenten die betrekking hebben op de rechtzaak van uw broer D.(...), attesten betreffende de verwondingen van uw zus I.(...) en haar echtgenoot M.(...) P.(...) en een attest in verband met het overlijden van uw tante L.(...) E.(...). Hoewel uw vader ongeveer anderhalf jaar geleden zijn zaak stopzette, bleven de bedreigingen voortduren. Uw vader woont dan ook op verschillende plaatsen om verdere problemen te vermijden. U vermoedt dat G.(...) op die manier probeert te bereiken dat jullie de rechtszaak bij het Europees Hof

voor de Rechten van de Mens stopzetten. In maart 2011 vernam u dat uw tante, bij wie u Shindisi verbleef, overleden is. U weet echter niet in welke omstandigheden.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor uw leven. U en uw familie werden sinds 2000 bedreigd, lastig gevallen en vervolgd door G.(...) B.(...) en T.(...) A.(...). Deze twee invloedrijke personen wilden het bedrijf van uw vader overnemen. U werd in augustus 2010 bijna aangereden in G.(...) en later op de maand in Shindisi ontvoerd en naar een bordeel gebracht, waar u moest werken. U kon ontsnappen en in september 2010 met de hulp van uw zus en een smokkelaar Georgië verlaten. Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende het bedrijf dat uw vader, samen met uw broer D.(...), had (CGVS I p. 6). Ook al betrof het mogelijks geen officieel geregistreerd bedrijf; er kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat er over de handelsactiviteiten van uw vader en broer documenten bestaan. Ook uw verklaringen over dit bedrijf blijven eerder vaag. Zo ook met betrekking tot het stopzetten van dit bedrijf: u verklaarde dat uw vader dit bedrijf tot ongeveer een jaar geleden had. Door de problemen die jullie kenden met G.(...) B.(...) had uw vader steeds minder klanten, tot hij uiteindelijk moest stoppen. U wist echter niet of G.(...) B.(...) de zaak van uw vader dan ook effectief overnam, noch of de klanten van uw vader nu zaken deden met G.(...) B.(...) of niet. Hoewel u zowel in Georgië als in België in de mogelijkheid was om hierover duidelijkheid te krijgen, vroeg u uw familie of vader hier niet naar (CGVS II p. 3-4). Deze vaststellingen zijn merkwaardig, gezien u verklaarde dat alle problemen die uw familie kende, ontstaan waren door het succesvolle bedrijf van uw vader, dat G.(...) B.(...) van hem wilde afpakken. Hierbij aansluitend is het tevens opmerkelijk dat u weliswaar suggereerde dat ook andere kleine handelaars gelijkaardige problemen kenden met die G.(...) B.(...), maar dat u hiervan geen concreet voorbeeld kon geven. U gaf aan dat die mensen niets met u te maken hadden en dat u niet over hen wilde vertellen (CGVS II p.4-5). Echter, op die manier laat u na te duiden hoe invloedrijk die G.(...) B.(...) was. U gaf immers aan dat hij zo invloedrijk was, dat het geen zin had om een klacht in te dienen. Er dient echter vastgesteld te worden dat u deze stelling niet kan staven. Hoewel u geen documenten voorlegt met betrekking tot het bedrijf van uw vader, legt u wel stukken voor die betrekking hebben op de problemen die respectievelijk uw broer D.(...), uw zus I.(...) en haar echtgenoot M.(...) P.(...), en uw tante L.(...) E.(...), kenden. U gaf aan dat zij ernstige problemen meemaakten, enkel en alleen vanwege het bedrijf van uw vader. Door ook uw familie lastig te vallen, wilde G.(...) B.(...) uw vader nog meer onder druk zetten. Echter, vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit deze documenten geenszins kan worden opgemaakt of de vermelde problemen of gebeurtenissen iets te maken hebben met het bedrijf van uw vader, noch of G.(...) B.(...) of T.(...) A.(...) achter deze problemen zouden zitten. Bovendien blijken uit een grondige analyse van de door u voorlegde documenten toch enkele elementen naar voor te komen, die de aannemelijkheid van uw asielrelaas op de helling zetten. Zo verklaarde u over uw broer D.(...) dat hij tot twee keer toe onterecht in de gevangenis belandde, door toedoen van G.(...) B.(...). In 2001 nam uw broer de schuld op zich voor de dood van zijn beste vriend G.(...) D.(...). Hij werd daartoe onder druk gezet door G.(...) B.(...), wiens zoon D.(...) B.(...) de werkelijke moordenaar van G.(...) was. D.(...) had immers niet alleen G.(...) gedood, maar daarbij ook uw broer verwond. Omdat uw broer schuld bekende, belandde hij gedurende ongeveer een jaar in de gevangenis. Bij zijn vrijlating werd gemeld dat zijn rechtzaak nog niet afgehandeld was en kreeg hij een uitreisverbod (CGVS I p. 7- 10). In de eerste plaats is het opmerkelijk dat u over deze gebeurtenis geen documenten voorlegt. U toonde immers niets betreffende de dood van G.(...) of de rechtzaak, de gevangenisstraf of het uitreisverbod van uw broer D.(...). Nochtans vormde de feitelijk valse bekentenissen die uw broer onder druk had afgelegd, volgens u, de basis van de problemen die uw familie in de jaren daarna zou kennen (CGVS II p. 6). Bovendien bleken uw verklaringen over deze eerste rechtzaak niet eenduidig. Tijdens uw eerste gehoor kon u niet concretiseren hoe deze rechtzaak precies verlopen was, of uw broer veroordeeld was of niet, en zo ja waarom dan (CGVS I p. 9). U verklaarde daarover dat dit ingewikkeld was, hetgeen niet afdoende is gezien de ernst van dit incident. Echter, tijdens uw tweede gehoor gaf u aan dat er effectief een rechtzaak geweest was en dat uw broer veroordeeld was voor moord (CGVS II p. 9). U situeerde dit alles in 2001. Het is dan ook vreemd dat in de veroordeling van uw broer dd 06/12/2008, waarvan u een kopie voorlegde, verwezen wordt naar een eerdere veroordeling, met name dat hij op 27 december 2004 tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld werd op basis van artikel 113 van de Georgische strafwet. U werd hierop gewezen en verklaarde dat u niets van een dergelijke rechtzaak wist. U gaf aan dat de zaak tegen uw broer in mekaar gestoken was (CGVS II p. 9-10). Echter, gezien u hoegeraamd niets voorlegt met betrekking tot de eerste rechtzaak van uw broer, kan deze stelling niet geverifieerd worden. Deze vaststelling is zwaarwichtig, gezien u verklaarde dat deze eerste rechtzaak in feite de aanleiding vormde voor de tweede rechtzaak tegen uw broer (CGVS I p. 10). Op 17 september 2005 trachtte de politie tijdens een controle drugs te verstoppen in de zakken van uw broer. Dit mislukte en het pakje viel op de grond. Toch werd uw broer beschuldigd van drugsbezit en door de politie meegenomen. Er volgde een rechtzaak, waarin uw broer tot 15 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd. Hoewel er vele getuigen waren, die hadden gezien dat uw broer geslagen was en men die drugs bij hem had willen verstoppen, werd met hun verklaringen geen rekening gehouden (CGVS I p. 10-11). Zowel

de politie als de gerechtelijke macht waren goed bevriend met G.(...) B.(...). Door uw broer opnieuw op te sluiten, wilde volgens u G.(...) verhinderen dat hij alsnog verklaringen zou afleggen over de verantwoordelijkheid van D.(...) B.(...) bij de dood van G.(...) (CGVS I p. 10, CGVS II p. 6). Met betrekking tot deze tweede rechtzaak legt u wel documenten voor. Echter, de veroordeling van uw broer dd 06/12/2006 en de bevestiging van ontvangst, vanwege het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd 29/08/2008 zijn onvolledig. U werd daarop gewezen tijdens uw gehoor op 22/03/2011, maar bleek niet op de hoogte. U gaf aan dat de Georgische autoriteiten dit wellicht expres hadden gedaan. U kan deze stelling echter niet hard maken. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat een instelling als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onvolledige documenten zou overmaken (CGVS II p. 7-8). Hoe dan ook, u kreeg de tijd om de volledige documenten te bekomen en deze voor te leggen aan het Commissariaat-generaal, maar u liet na dit te doen. Daarnaast blijkt uit de vertaling van deze documenten dat er fouten in de tekst staan. Zo worden onder andere de jaren 2005 en 2006 door elkaar gegooid in de veroordeling dd 06/12/2008. In de beslissing van het Hof van Beroep dd 01/05/2007 werd op de laatste pagina zelfs met de hand een datum aangepast, waardoor deze onleesbaar is. Hierbij aansluitend bleek eveneens dat u niet op de hoogte was van de actuele stand van zaken inzake de klacht bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (CGVS I p. 11). In verband met uw zus I.(...) en haar echtgenoot M.(...) P.(...) verklaarde u dat zij gewond geraakten bij een gasexplosie, die op in de nacht van 2 maart 2008 plaatsvond in hun huis. U was die nacht ook aanwezig in dat huis, maar geraakte niet gewond. Uw zus en haar echtgenoot geraakten ernstig gewond. Hun medische verzorging werd door uw tante L.(...) betaald (CGVS I p. 12-13). Dit blijkt ook uit de documenten die u daaromtrent voorlegt. Het blijft echter onduidelijk hoe deze gasexplosie precies kon gebeuren. U duidde dit als een aanslag en verwees andermaal naar G.(...) B.(...), die directeur was van het gasbedrijf te Gori. Hoewel de politie en brandweer ter plaats kwamen, werd er geen onderzoek gestart. Jullie vroegen dit ook niet, omdat niemand een dergelijk onderzoek zou willen starten, zo gaf u aan (CGVS II p. 10). Er dient opnieuw te worden vastgesteld dat u ook dit vermoeden niet kan staven. Gezien u noch uw familieleden aandrongen op een officieel onderzoek, kan u uw bewering, als zou niemand een onderzoek willen voeren, noch uw vermoeden van een aanslag op uw familie, niet staven. In verband met uw tante L.(...) E.(...) verklaarde u dat zij, met de hulp van een advocaat, een klacht had ingediend bij de het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. U vermoedde dat zij vanwege deze klacht vermoord werd. Op 25 juli 2008 werden jullie telefonisch verwittigd dat haar lichaam was teruggevonden en dat jullie dit in Tchinvali moesten identificeren. Uw vader en schoonbroer kregen in Tchinvali te horen dat uw tante aan een hartaanval was overleden. Uw tante had echter geen hartproblemen en daarom vermoedde u kwaad opzet (CGVS p. 11-12). U legt in dit verband een attest voor van de gerechtelijke medische expertise te Pjatigorsk dd 25/07/2008. Daarin wordt verwezen naar een onderzoek op 25 juli 2008 te Pjatigorsk, op het lichaam van L.(...) E.(...). Haar lichaam werd gebalsemd voor verdere bewaring en transport buiten Rusland. Nergens in dit document staat echter de doodsoorzaak van uw tante vermeld. U kon bovendien niet verklaren waar het lichaam van uw tante precies was teruggevonden, noch waarom de gerechtelijke medische expertise plaatsvond in Pjatigorsk of waarom haar lichaam in Tchinvali moest worden opgehaald (CGVS I p. 12, CGVS II p. 11-12). Er dient dan ook te worden geoordeeld dat de stukken, met betrekking tot de problemen die uw broer D.(...), uw zus I.(...) en haar echtgenoot M.(...) P.(...), en uw tante L.(...) E.(...), kenden, bepaalde gebeurtenissen uit uw asielrelaas bevestigen. Deze voorgelegde stukken bieden echter geenszins zekerheid over de oorzaak van deze problemen, noch blijkt uit deze stukken de invloed of rol van G.(...) B.(...) in deze gebeurtenissen. U kreeg de tijd om extra documenten te bekomen en deze voor te leggen aan het Commissariaat-generaal, om uw asielrelaas alsnog te ondersteunen. Gezien het Commissariaat-generaal tot op heden niets van u ontvangen heeft, blijft er onduidelijkheid bestaan over bepaalde essentiële punten uit uw asielrelaas. Ook in verband met uw persoonlijke problemen dient te worden geoordeeld dat u op geen enkele manier een verband tussen hetgeen u overkomen zou zijn en G.(...) B.(...) of het bedrijf van uw vader staaft. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot uw persoonlijke problemen. U laat na ook maar enig attest, dat de door u opgelopen verwondingen zou kunnen bevestigen, of één van de vele klachten die u ingediend zou hebben (Vragenlijst CGVS p. 2), voor te leggen. Daarnaast slaagt u er niet in uw verklaring, dat u in Georgië geen bescherming zou kunnen krijgen aannemelijk te maken. U vermeldde dat u op 1 augustus 2010 bijna werd aangereden door D.(...), toen u met een vriendin in Gori had afgesproken. U ging de volgende dag naar de politie om een klacht in te dienen. De politie zei dat u gek was dat u een dergelijke verklaring zou willen neerschrijven over D.(...) B.(...), maar u deed het toch. U kreeg niets mee van de politie. U keerde nog diezelfde dag terug naar uw tante en vernam niets meer van deze klacht (CGVS I p. 14-15, CGVS II p. 13). U informeerde zich hier echter zelf ook niet meer over. Ook met betrekking tot wat u op 27 augustus 2010 overkwam, zocht u geen enkele vorm van hulp of bescherming. U verklaarde dat u die dag in Gori in een wagen werd gezet en ontvoerd naar Batumi, waar u aan een vrouw werd overgedragen. U zou voor haar moeten werken om het geld dat u haar gekost had, terug te betalen. U werd in een kamer opgesloten, waar u later door een jonge man verkracht werd. U kon de volgende ochtend uit dit huis ontsnappen en per taxi naar een vriendin in Tbilisi gaan (CGVS I p. 15-16). U ging echter niet naar de dokter of het ziekenhuis voor medische hulp. U verklaarde daarover dat u in shock was en beschaamd. U vreesde ook dat indien u een dokter zou raadplegen, deze uw ontvoerders of die vrouw hierover zou inlichten (CGVS I p. 15, CGVS II p. 13-14). U kan dit vermoeden echter niet aannemelijk maken. Bovendien, ook al is het begrijpelijk dat u na een dergelijke gebeurtenis in shock bent, redelijkerwijze

kan er toch verwacht worden dat u in dat geval hulp of bijstand zou zoeken in uw land van herkomst. U deed dit echter niet, noch raadpleegde u hieromtrent professionele hulp in België. U meldde dit ook niet aan de politie, omdat zij uw familie in het verleden ook nooit hadden geholpen (CGVS II p. 14). Deze bewering staft u andermaal niet. Meer nog, zoals eerder vastgesteld, legt u in het geheel niets voor met betrekking tot uw contacten met of klachten bij de politie. Bovendien gaf u zelf aan dat u nooit problemen kende met de Georgische autoriteiten. U werd zelf nooit gearresteerd of opgesloten, noch aangeklaagd of veroordeeld (Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS II p. 15). U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u effectief geen bijstand of bescherming zou kunnen krijgen in Georgië. Verder dient toch ook te worden opgemerkt dat zowel uw vader, als uw drie zussen en uw andere familieleden actueel nog steeds in Georgië verblijven. U verklaarde dat uw vader op verschillende plaatsen verblijft, uit vrees voor verdere bedreigingen vanwege G.(...) B.(...) (CGVS II p. 6). Niet alleen is het opmerkelijk dat u en uw gezinsleden ondanks al de problemen die jullie al sinds 2000 zouden kennen met die G.(...), niet eerder overwogen Georgië te verlaten; het is ook merkwaardig dat uw gezinsleden dat blijkbaar nog steeds niet van plan zijn. U zei dat zij niet de kans hebben om te ontsnappen uit Georgië. Immers, indien zij naar een consulaat of dergelijke zouden gaan om Georgië op officiële wijze te verlaten, zou G.(...) dit zeker te weten komen en hen stoppen of zelfs vermoorden (CGVS II p. 7). U verwees daarbij naar uw tante, die volgens u door toedoen van G.(...) gestorven is. Echter, zoals bleek uit het voorgaande kan u niet aannemelijk maken dat haar overlijden werkelijk veroorzaakt was door G.(...). U kan evenmin aannemelijk maken dat G.(...) uw andere familieleden plots – na al die jaren – zou willen vermoorden. Dit geldt eveneens voor uw verklaringen over uw tante in Shindisi, bij wie u het laatste jaar van uw verblijf in Georgië gewoond zou hebben. In België vernam u dat zij gestorven zou zijn. U was echter niet op de hoogte van de omstandigheden waarin zij stierf, noch van de doodsoorzaak (CGVS II p. 7). U kan dus niet aannemelijk maken dat G.(...) ook maar iets te maken zou hebben met haar dood. Tenslotte dient ook te worden geoordeeld dat uw verklaringen over uw reisroute van Georgië tot België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u op 23 september 2010 uit Tbilisi vertrok. U werd via Turkije naar België gevoerd, waar u op 29 september 2010 toe kwam. Uw internationaal paspoort moest u aan de smokkelaar geven. U had geen visum om tot België te reizen en wist niet of de smokkelaar dit eventueel voor u had geregeld. U wist bijgevolg niet of u legaal of illegaal reisde en kreeg uw paspoort bij aankomst in België niet terug (CGVS I p. 4). Dit was echter geen probleem, aangezien u gedurende de ganse reis geen enkele vorm van controle had gezien (CGVS I p. 5). Mogelijks werd de chauffeur wel gecontroleerd, maar ook daarover bleek u niet zeker (CGVS II p. 3). U stapte zelf enkel uit om naar het toilet te gaan en hield zich verder niet bezig met wat er zich tijdens de reis naar België afspeelde (CGVS II p. 2-3). Echter, het is niet geloofwaardig dat u tijdens de reis van Georgië naar België nergens gecontroleerd werd. Uw verklaring, dat de wagen gesloten was en daarom niets kon zien van wat er buiten de wagen gebeurde, is niet afdoende (CGVS I p. 5). Ook uw verklaring, dat u de smokkelaar geen uitleg vroeg over de manier waarop u zou reizen is niet geloofwaardig (CGVS II p. 3). Aangezien u zelf niet voor geldige reisdocumenten had gezorgd, reisde u mogelijks illegaal en liep u dan ook een ernstig risico op problemen bij een douane- of grenscontrole. Het is dan ook niet aannemelijk dat de smokkelaar u niet zou informeren over wat u zou moeten doen in het geval van een controle, en of er geldige reisdocumenten voor u voorzien waren. Op die manier blijft er dus grote onduidelijkheid bestaan over uw werkelijke reisroute van Georgië naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet betwist worden, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt blijkens de titel van haar verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 63 juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter,

tenzij voor wat de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen betreft. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1 Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de (materiële) motiveringsplicht *juncto* de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster overloopt de motieven van de beslissing en houdt een betoog over de bewijslast in asielzaken. Zo erkent verzoekster dat ze de plicht heeft de waarheid te vertellen, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden en dat zij in beginsel de bewijslast draagt. De bewijslast gaat echter niet zo ver dat verzoekster zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden. Verzoekster, die in de mate van het mogelijke daadkrachtige bewijzen levert, vermeldt dat in de praktijk de bewijslast verschoven wordt naar een gedeelde bewijslast. De behandelende instantie moet de verklaringen namelijk vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig. *In casu* is dit volgens verzoekster niet gebeurd, aangezien het relaas niet werd getoetst aan algemeen bekende informatie inzake het optreden van politie en justitie in Georgië. Verzoekster besluit in dit verband dat de door haar neergelegde stukken de objectieve feiten aannemelijk maken. Indien het onmogelijk is de feiten te bewijzen, volstaan verklaringen waarbij, indien deze samenhangend en geloofwaardig zijn, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wat niet gebeurd is. Verzoekster verwijst naar een aantal paragrafen uit de bestreden beslissing en stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij zich niet alle feitelijke details kan herinneren, traumatische ervaringen heeft opgelopen, niet vrijuit durft te spreken of omwille van het tijdsverloop vaag en onnauwkeurig is. Daarnaast oppert verzoekster dat verklaringen die niet van wezenlijk belang zijn of betrekking hebben op onbelangrijke zaken, zoals de verklaringen over de eerste rechtszaak van verzoeksters broer en haar onwetendheid over een rechtszaak van 27 december 2004, niet zouden mogen worden gebruikt als beslissende factoren. Verzoekster stelt dat haar verklaringen worden gestaafd met materiële bewijsstukken die de problemen van haar familieleden aantonen en die analoge nefaste effecten op haar hebben. Verzoekster benadrukt dat de waarachtigheid en de volledigheid van de documenten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet van wezenlijk belang zijn om haar asielrelaas af te wijzen. Waar de beslissing stelt dat zij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij in Georgië geen bescherming kon krijgen, verwijst verzoekster naar “*de UNHCR-richtlijn dd. 23 juli 2003*” over het intern vlucht- en vestigingsalternatief die bepaalt dat het aan de asielinstanties is om aan te tonen dat verzoekster een intern vluchtalternatief had. Verzoekster moet volgens haar beweringen enkel de bewijzen van de asielinstanties pogen te weerleggen “*quod certa est*”. Het Commissariaat-generaal faalt aldus in zijn bewijslast. Verzoekster toont aan de hand van arresten van de Raad van State van 1996, die zij tevens als bijlage toevoegt aan haar verzoekschrift, aan dat vervolging door de overheid rechtstreeks kan zijn of onrechtstreeks, indien zij uitgaat van particulieren, maar de overheid niet bij machte is doeltreffende bescherming te bieden. Verzoekster geeft aan dat zij op 2 augustus 2010 een klacht instelde naar aanleiding van de quasi-aanrijding door dhr. D.B., maar deze klacht werd zonder gevolg geklasseerd wegens de invloed van de agressor op politie en justitie. Omdat de politie haar erop had geattendeerd dat een klacht niets zou uithalen, besloot verzoekster om geen klacht neer te leggen voor de feiten van 27 augustus 2010. De commissaris-generaal betwist de invloed van G. B., in een zakelijke context, maar niet op het politie- en justitiesysteem. Tevens merkt verzoekster op dat indien men behoort tot een etnische groep, wat *in casu* het geval is, en door de rol van de maffia, men minder hulp kan verwachten vanwege de politie. Verzoekster tracht dit standpunt te staven aan de hand van het ‘*Algemeen ambtsbericht Georgië februari 2004*’ en ‘*Country Sheet Georgië 2010*’, die zij als bijlage bij het verzoekschrift heeft toegevoegd. Verzoekster vermeldt dat de bescherming van de overheid daadwerkelijk moet zijn. Het moet immers gaan om “*redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de asielzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft*”. Uit dit alles leidt verzoekster af dat het zinloos zou geweest zijn om een tweede klacht in te dienen gezien de partijdigheid van de instanties. Verzoekster besluit dat er onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar haar situatie. Tegen de opmerking van de commissaris-generaal dat de familieleden van verzoekster nog steeds in Georgië verblijven, werpt verzoekster op dat deze niet in de praktische mogelijkheid zijn om te vertrekken. Verzoekster stelt ook dat ze niet kan bewijzen welk gevaar haar familieleden precies lopen, aangezien ze geen contact heeft met hen. Wat de reisroute betreft, kan er niet van verzoekster worden verwacht dat ze een gedetailleerde beschrijving kan geven. Bovendien is dit aspect van de bestreden beslissing volgens verzoekster irrelevant voor de beoordeling van haar relaas, gelet op de ernstige problemen die ze heeft gekend. Ten slotte bevat het verzoekschrift een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht waarbij verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en besluit dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd gemotiveerd.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. De door verzoekster aangehaalde feiten, de bedreiging van haar familie door privépersonen die erop uit waren de handel van haar vader over te nemen (stuk 11, Vragenlijst, p. 2) kunnen in beginsel niet worden gelijkgesteld met vervolging. Deze feiten hebben immers een gemeenschappelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Voorgaande redenering wordt trouwens bevestigd door de arresten van de Raad van State van 15 februari en 6 november 1996 die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4).

3.4. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Waar verzoekster opwerpt dat er op dit punt een gedeelde bewijslast bestaat en de behandelende instantie de verklaringen moet natrekken, merkt de Raad op dat er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar vader naar aanleiding van de bedreigingen door G.B. en T.A. nooit klacht had neergelegd bij de politie omdat hij bang was (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 20/01/2011, p. 7). Verder blijkt dat verzoekster zelf, naar aanleiding van haar persoonlijke problemen met D., die had geprobeerd haar opzettelijk aan te rijden, een klacht zou hebben neergelegd bij de politie. Zij heeft hiervan echter geen afschrift en beweert hierop nooit reactie te hebben gekregen (stuk 6, gehoorverslag CGVS I, 20/01/2011, p. 14), en heeft blijkbaar geen verdere stappen ondernomen. Tenslotte diende verzoekster volgens haar verklaringen geen klacht in naar aanleiding van de ernstige feiten van mensenhandel waarvan zij beweert slachtoffer te zijn geweest omdat, naar haar zeggen, haar rechten toch niet zouden worden beschermd (stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 22/03/2011, p. 13). Verzoekster blijft echter in gebreke haar beweerde pogingen om een beroep te doen op de politiediensten, noch het falen van die pogingen aan te tonen met enig concreet begin van bewijs. Ook verzoeksters blote bewering dat de belagers van haar familie invloed hebben op het politie- en justitiesysteem wordt op geen enkele wijze met objectieve gegevens ondersteund. Ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst deelde zij nochtans mee dat ze in Georgië over heel wat documenten beschikte die haar relaas staven en ze engageerde zich om deze voor te leggen (stuk 11, Vragenlijst, p. 4). Aangezien verzoekster geen begin van bewijs aanbrengt van het feit dat zij gepoogd heeft een beroep te doen op de lokaal aanwezige autoriteiten, noch van de invloed van haar belagers op deze autoriteiten, kan niet van de commissaris-generaal worden verwacht dat hij deze de elementen natrekt, zoals verzoekster nochtans aanvoert.

3.5. In haar verzoekschrift beroept verzoekster zich in verband met het gebrek aan bescherming door de politie op de informatie die zij als bijlage heeft toegevoegd. De Raad merkt op dat aan het uittreksel uit het *“Algemeen Ambtsbericht Georgië”* van februari 2004 (Verzoekschrift, bijlage 2) slechts geringe actualiteitswaarde kan worden toegekend en hieruit bovendien geenszins kan worden afgeleid dat verzoekster naar aanleiding van de problemen waarvan zij in de loop van 2010 beweert slachtoffer te zijn geweest, elke toegang tot de politie zou ontberen. Uit het *“Country Sheet Georgia”* van Caritas

International van januari 2010 (Verzoekschrift, bijlage 3) blijkt bovendien dat er sedert de Rozenrevolutie in Georgië een hardere aanpak van de georganiseerde misdaad ingang heeft gevonden. Uit deze informatie kan dus geenszins worden besloten dat verzoekster geen klacht zou kunnen neerleggen of niet zou kunnen rekenen op een effectieve bescherming omwille van het feit dat haar belagers tot de maffia behoren en zichzelf van gemengde etnische origine zou zijn.

3.6. Het feit dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep kon doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, wordt door de Raad op grond van het devolutief karakter van het beroep als determinerend motief beschouwd dat de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kan schragen. Er is bijgevolg geen reden om verder onderzoek te doen naar de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster of naar de bewijswaarde van de eerder neergelegde stukken noch naar het bestaan van een intern vluchtalternatief.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN